

Schaduwen van de Veluwe

Tom Oostveen

Auteur: Tom Oostveen
Coverdesign: Tom Oostveen
ISBN: 9789464924756
© Tom Oostveen

Hoofdstuk 1: Ontwaken op de Veluwe

De Veluwe, met haar uitgestrekte heidevelden en dichte bossen, was altijd een toevluchtsoord van rust en sereniteit. Op deze koude ochtend, toen de eerste zonnestralen door de boomtoppen glipten, leek het alsof de hele wereld in een moment van stille contemplatie was gehuld.

Jasper Verhulst, een doorgewinterde boswachter met een lichte grijze baard en een kenmerkende rauwe uitstraling, was altijd een vroege vogel. Voordat de wereld ontwaakte, vond hij troost in de geluiden van de natuur: het zachte geritsel van bladeren, het gefluit van vogels en het verre gekletter van de Loenense waterval.

Deze ochtend besloot Jasper een nieuwe route door het bos te nemen, naar het Kröller-Müller Museum, waar hij enkele onderhoudstaken moest uitvoeren. Zijn voeten, beschermd door zijn oude, vertrouwde laarzen, betraden een pad dat hij al jaren niet meer had genomen. Hier was de natuur wilder, minder aangetast door menselijke aanwezigheid.

Plotseling hoorde hij het geluid van een naderende auto, een geluid dat zeldzaam was op dit vroege uur. Hij zag een zilveren sedan met hoge snelheid naderen, stofwolken achterlatend op het grindpad. De auto kwam tot een abrupte stop bij het museum.

Een jonge vrouw stapte uit, duidelijk in paniek. Haar warrige haar plakte aan haar voorhoofd en haar ogen dartelden nerveus rond. Ze droeg een professionele camera om haar nek. Ze leek hem niet op te merken en rende naar het beeldenpark, waar de eerste lichtstralen de sculpturen verlichtten.

Jaspers nieuwsgierigheid was gewekt. Hij volgde haar op een afstand, zijn stappen dempend om niet op te vallen. Ze stopte abrupt bij een van de afgelegen sculpturen, een moderne interpretatie van een liggende vrouw, en begon haastig foto's te maken. Haar bewegingen waren hectisch, bijna gejaagd.

Toen hij dichterbij kwam, zag Jasper waarom. Tegen de sokkel van de sculptuur lag een man, zijn gezicht lijkleek en zijn kleding besmeurd met modder en bloed. Het was duidelijk dat hij al enige tijd dood was.

De vrouw draaide zich om, haar ogen groot van schrik toen ze Jasper zag. "Ik... Ik kwam hier voor een fotoshoot bij zonsopgang. Ik had nooit verwacht..." Haar stem stierf weg toen ze naar het lichaam wees.

Jasper knielde naast het lichaam en checkte de pols van de vrouw, ook al wist hij dat het zinloos was. De vrouw was midden dertig, goed gekleed in wat eens een net pak was geweest. Zijn gezicht was vertrokken in een uitdrukking van pure angst.

"Wie is ze?" vroeg de vrouw zachtjes. "Ik weet het niet," antwoordde Jasper. "Maar ik ben bang dat we midden in een groot mysterie zijn beland."

Samen besloten ze de politie te bellen en te wachten op hun aankomst. Maar terwijl ze daar stonden, kon Jasper het gevoel niet van zich afschudden dat ze werden bekeken. Hij keek om zich heen, de dichte bossen peilend, maar zag niets. Toch wist hij dat de Veluwe die dag haar geheimen niet gemakkelijk zou prijsgeven.

Hoofdstuk 2: Verstoring van de Rust

Binnen enkele minuten was de serene rust van de Veluwe veranderd in een koortsachtige drukte. Sirenes doorbraken de ochtendstilte, terwijl politieauto's en ambulances het pad van het Kröller-Müller Museum op reden. Onderzoekers in witte pakken begonnen het gebied af te zetten met felgekleurd lint en forensische teams begonnen hun grondige onderzoek.

Jasper stond op een afstand, zijn armen over elkaar, en keek toe hoe zijn geliefde Veluwe veranderde in een plaats delict. Naast hem stond de jonge fotograaf, die zichzelf had voorgesteld als Elise van Dam. Ze leek nog steeds in shock, haar camera slapjes in haar hand.

"Ik kan niet geloven dat dit gebeurt," fluisterde Elise, haar ogen groot. "Ik bedoel, de Veluwe is altijd zo vredig geweest. Waarom hier? Waarom nu?"

Jasper knikte. "Ik begrijp het ook niet," zei hij. "Maar we zullen erachter komen."

Inspecteur Vera de Jong, een slanke vrouw met kortgeknipt donker haar en een strenge uitdrukking, naderde het duo. Ze keek hen beide onderzoekend aan voordat ze sprak. "U bent degenen die het lichaam hebben gevonden?"

Jasper knikte. "Ja, dat klopt. Ik ben Jasper Verhulst, de boswachter hier, en dit is Elise van Dam. Ze was hier voor een fotoshoot."

Vera knikte en noteerde iets in haar notitieblok. "Hebben jullie iets ongewoons gezien of gehoord voordat je het lichaam vond?"

Elise schudde haar hoofd. "Ik hoorde niets. Maar toen ik bij de sculptuur kwam, voelde ik... ik weet niet, een soort druk. Alsof ik bekeken werd."

Jasper knikte instemmend. "Ik voelde hetzelfde. Alsof we niet alleen waren."

Vera fronste. "Dit is een groot gebied, en er zijn veel dieren. Het kan gemakkelijk je verbeelding zijn."

Maar Jasper was er niet zo zeker van. Hij kende de Veluwe als zijn broekzak en had nooit eerder zo'n gevoel gehad.

Het onderzoek ging uren door, en Jasper en Elise werden ondervraagd en daarna verzocht om het gebied te verlaten. Ze liepen samen terug naar de parkeerplaats, hun schreden traag en vermoeid.

"Ik kan niet terug naar Amsterdam na dit," zei Elise zachtjes. "Niet voordat ik weet wat hier is gebeurd."

Jasper knikte. "Je kunt bij mij blijven, als je wilt. Ik heb een hut niet ver van hier. Het is eenvoudig, maar veilig."

Elise keek hem dankbaar aan. "Dat zou ik op prijs stellen."

Terwijl ze naar Jaspers hut reden, hing de schaduw van de onopgeloste moord over hen heen. Maar dieper in het bos, verborgen in de schaduwen, loerden andere ogen naar hen, volgden elke beweging die ze maakten.

Na een korte rit over een ruig bospad bereikten Jasper en Elise de hut. Het was een eenvoudige houten constructie, omgeven door torenhoge dennenbomen die zachtjes heen en weer zwaaiden in de lichte bries. De zon was nu volledig op en wierp warme stralen door de takken, waardoor de hut in een gouden gloed werd gehuld.

Jasper ontgrendelde de deur en liet Elise binnen. De binnenkant van de hut was gezellig en uitnodigend, met houten balken, een knapperend haardvuur en de geur van vers gezette koffie.

"Hier zul je veilig zijn," zei Jasper zachtjes terwijl hij Elise een mok koffie aanbood. "Het spijt me dat je dit moest meemaken."

Elise nam de mok aan en keek rond. "Het is hier prachtig," zei ze, maar haar stem trilde. Ze zakte in een van de comfortabele stoelen en zuchtte diep, haar ogen vochtig.

Jasper ging naast haar zitten en legde voorzichtig een arm om haar heen. "Het is oké," fluisterde hij. "Je bent veilig hier."

Elise draaide zich naar hem toe, haar ogen glinsterend van de tranen. "Ik begrijp het gewoon niet," snikte ze. "Waarom zou iemand dat doen? Het was zo... zo gruwelijk."

Jasper haalde diep adem. "Er zijn veel dingen in deze wereld die we niet begrijpen," zei hij zachtjes. "Maar we kunnen niet toestaan dat het duister ons overneemt. We moeten sterk blijven."

Hij veegde voorzichtig een traan van Elise's wang en keek diep in haar ogen. Voor een moment hing er een geladen stilte tussen hen, een vonk van iets dat verder ging dan vriendschap. Hun gezichten kwamen dichterbij en hun lippen raakten elkaar in een zachte, troostende kus.

Toen ze zich uiteindelijk van elkaar terugtrokken, was er een begrip tussen hen, een band die verder ging dan woorden. In de stilte van de Veluwe, temidden van het mysterie en gevaar, hadden ze elkaar gevonden en zullen ze bij elkaar blijven.

Hoofdstuk 3: Echo's uit het Verleden (Deel 1)

De zon hing laag aan de hemel, werpende lange schaduwen over het Veluwe landschap. Een jonge Erik liep met een veerkrachtige tred door het bos, zijn ogen gefixeerd op een familie herten die in de verte graasden. Hij was een knappe jongen van een jaar of tien, met golvend blond haar en een intense, priemende blik.

Zijn ouders hadden altijd al geweten dat er iets unieks was aan hun zoon. Terwijl andere kinderen zich vermaakten met speelgoed of vriendjes, werd Erik vaak betrappt op het bestuderen van insecten, het observeren van vogels, of het dagenlang tekenen van gedetailleerde kaarten van de Veluwe. Zijn obsessie met de natuur en de mysteries ervan was zowel bewonderenswaardig als zorgwekkend.

Op deze specifieke dag had Erik zijn zinnen gezet op het volgen van de hertenfamilie. Hij was ervan overtuigd dat ze hem naar een verborgen schat in het bos zouden leiden. Met elke voorzichtige stap die hij nam, voelde hij de opwinding door zijn aderen stromen.

Na een tijdje kwam hij bij de Loenense waterval. Het geluid van het kletterende water hypnotiseerde hem. Zijn ogen werden naar een specifiek punt getrokken: een kleine, half verborgen grot achter de waterval. Iets in hem zei dat hij daar naar binnen moest gaan.

Binnen in de grot, verlicht door de spaarzame zonnestralen die naar binnen drongen, ontdekte hij oude inscripties op de muren en vreemd gevormde stenen symbolen op de grond. De symbolen leken een soort ritueel te vormen, en in het midden ervan lag een oud, verweerd boek.

Erik, nieuwsgierig als altijd, pakte het boek op en sloeg het voorzichtig open. De pagina's waren vergeeld en de inkt was vervaagd, maar de afbeeldingen en teksten die hij zag, waren duidelijk. Ze vertelden het verhaal van oude rituelen, van offers aan de goden van de Veluwe, en van de beloningen die zij gaven aan degenen die hun wensen vervulden.

Erik was gefascineerd. Hier, in zijn handen, had hij de sleutel tot de geheimen van de Veluwe. Een gevoel van macht overspoelde hem. Dit boek kon hem de kennis en kracht geven om over het land te heersen, om de natuur naar zijn wil te buigen.

Die avond, terug in zijn huis aan de rand van het bos, begon Erik het boek te bestuderen. Hij begon geobsedeerd te raken door de rituelen en de beloftes die ze boden. Nacht na nacht, terwijl zijn ouders sliepen, prevelde hij de oude spreuken en voerde de rituelen uit.

Maar met elke spreuk en elk ritueel, veranderde er iets in Erik. Zijn ogen verloren hun jeugdige glans en werden donkerder, zijn huid werd bleker en zijn gedrag werd steeds onvoorspelbaarder.

Zijn ouders begonnen zich zorgen te maken. Ze vonden het oude boek en besloten het te verbergen, hopen dat zonder de invloed ervan, hun zoon weer normaal zou worden.

Maar de schade was al aangericht. Erik voelde dat een stuk van hem was weggenomen en werd gedreven door een woede en obsessie die hij niet kon controleren. De vreedzame Veluwe, die ooit zijn speeltuin was geweest, zou binnenkort het toneel worden van zijn duistere verlangens.